

ISTEN IRGALMASSÁGA

(A Krakóban tartott, Isteni Irgalmasság II. Világkonferenciája után.)

Sokszor csak úgy gondolunk Isten Irgalmasságára, mint amit a Biblia szerinti „Tékozló fiú” esete mutat. Pedig a Mennyei Atya Irgalmas Szeretete a megbocsátáson túl még sokkal többről is szól. „Kézzelfoghatóan” mutatkozik meg Isten Irgalma az Úr Jézus földi életében, szavaiban, minden tetteiben és tanításában.

A **bocsánatkérés-megbocsátás** lényeges, és az irgalmassággal szorosan összefüggő alapfeltétel Isten Irgalmának megnyilvánulásához, de amikor érvényre juthat az életünkben, onnantól Isten Szeretete át- és átszövi az életünk minden mozzanatát, a még nem tudatosult mélylélektani mozgatórugókat is...

Az Úr Jézus folyamatosan bizonyítékát adja, hogy a Szentlélek által velünk maradt, együtt küzd velünk és bennünk nehéz perceinkben a sötétség ellen. Az „Együtt” gondolatát legszebben a **Szűzanya Szeretetlángjához adott Jézus-ima** bizonyítja:

*„Lábunk együtt járjon.
Kezünk együtt gyűjtsön.
Szívünk együtt dobbanjon,
Bensőnk együtt érezzen!
Elméink gondolata egy legyen,
Fülünk együtt figyeljen a csendességre.
Szemünk egymásba nézzen, tekintetünk összeforrjon,
Ajkunk együtt könyörögjön az Örök Atyához Irgalomért!”
Ámen.*

Ha nagyon figyelmesen, odafigyelve imádkozzuk ezt a kis imát, akkor az Úr édes Szeretete átölel, felemel, Magába olvaszt, és „meglépi velünk” azt a lépést, amit mi gyengeségünk folytán egyedül képtelenek lennénk, vagy „elvégzi kezünk által” azt a tettet, amit az „anyag súlya” nem hagyna megtenni. Szívünkbe rejt az „álmot”, mint ahogy a „Bárka” énekben énekeljük, átítatja minden sejtünket, hogy képesek legyünk figyelni az Isteni Hangra, és szemünkbe nézve, Igaz Nevünkön szólít... Megadja a „tényleges feladatot”, amivel a földi világba küldött...

Az Isteni Irgalmasság II. Világkonferenciájáról hazafelé tartva megfogalmazódott bennünk a buszon, hogy valahogy „életben kellene tartani” mindazt a sok Kegyelmet, amit ott kaptunk, és hogy tapasztalatainkkal erősítsük egymást.

Fontosak a valamikor, életünk során megélt tapasztalatok, melyek elvezettek bennünket az Irgalmasság Konferenciájára. De ugyanolyan fontosak azok a Kegyelmi Ajándékok is, amiket ott kaptunk, ott, a helyszínen érezhettünk át, és amelyek akkor lépnek igazán életbe, ha gyakorlatba visszük, illetőleg gyakorolva a „csodálatos kenyérszaporítás” mintáját, megosztjuk azokat az itthon maradt testvéreinkkel. Ehhez a végül megfogalmazott igényhez adok közre életem meghatározó élményei közül egy rövid történetet, amely szorosan összefügg Isten mindennapjainkban is jelen lévő Irgalmasságával, és hű mutatója annak, hogy milyen csendesen, mekkora szeretettel, milyen lelkünk rezdülésére is figyelő óvatossággal közelít hozzánk az Úr... *Hiszen nem elriasztani, hanem Szentséges Szívére ölelni kíván bennünket!...*

Álljon tehát itt a múltból egy történet, a jelenből pedig néhány gondolat, melyek erősen összecsengnek egymással.

Az esemény „meghívással” függ össze, és még 12-13 évvel ezelőtt történt. A buszon röviden elmondtam ezt a szívemnek kedves, ma is elevenen bennem élő történetet. Most azok kedvéért írom le, akik nem hallhatták, meg azért is, mert szorosan hozzákapcsolódik a mostani Világkonferenciához.

Amikor Jézus elindult kétezer évvel ezelőtt, hogy Isteni Küldetését a földi világban beteljesítse, tanítványokat gyűjtött maga köré. Ez ma is megtörténik, csak a forma változott...

Valahol azt hallottam, hogy „Ha a tanítvány kész rá, a Mester maga keresi meg, hogy vezetését megkezdje.” Egy anyagi tanítás is van erről, így szól: „Te ne tégy semmit, csak engedj! Majd Ő keres téged!” – és velem pontosan ez történt!

Egy apróság miatt kellett valakit felkeresnem. Nem nagyon fűlött a fogam hogy elmenjek, inkább szerettem volna más ügyemmel foglalkozni, de valami mégis arra biztatott, hogy „intézzem el most a dolgom, ne halogassam”! Belépve a szobába egy kicsit várnom kellett, amíg az illető befejezte a munkáját. Leültem és körülnéztem.

És a falon ott függött az Irgalmas Jézus Arcképe!

Lenyűgözve meredtem rá, a szívem akkorát dobant, hogy majdnem kiugrott.

Eddig még sohasem láttam ezt a képet! Én Jézust mindig csak a keresztfán, vagy mélységes szenvedéssel az arcán láttam! Ez a kép pedig sugárzott! Biztatást, szeretetet, az élet szépségét és együttműködést, mindent, ami az embert felemeli és éltet!

Akkor még nem ismertem sem a kép történetét, sem elkészülésének körülményeit, nem láttam az egész alakot, és nem tudhattam a nagyon jelentős, mély és mostani világunknak szóló üzenetéről sem. Semmit nem tudtam, csak az Arcképet néztem és éreztem... Ez is elég volt!...

- Hol lehet ezt a képet megszerezni? – kérdeztem.

- Talán van még egy példány belőle. – válaszolta a kedves hölgy, akihez odamentem, és elkezdett kutatni az íróasztalán, majd előhúzott egy dossziét, és kiemelte belőle a Krisztus-arcot.

Hatalmas öröm és hála járt át! Az egész világot magamhoz ölelve mentem hazafelé.

Majdnem elfelejtettem még a főntről intézett „kifogást” is, amivel odaveztettem.

A számomra Egyetlen, a Legnagyobb Mester tehát ilyen halkan, finoman, szelíden, egy jelentéktelennek tűnő esemény során szólított meg a szívemben!...

Az ettől a pillanattól számított fejlődésem története arról szól, hogy hogyan mutatkozik meg a „**Jöjj, és kövess Engem!**” lélekben jelentkező hívása a mindennapok egyszerű gyakorlatában.

És ahogy ez velem megtörténhetett, ugyanúgy történik meg mással is...

Mert a minden megnyilvánulásában végtelenséget mutató Isten az Ő Végtelen Szeretetében ennyire „Személyes Istenünk is, valódi Atyánk”, és figyel ránk. Előfordulhat, bár nem mindig, hogy először „követet küld” egy szeretett személy képében, de később Maga jelenik meg az ember életében... **Isten Irgalmának egyik legszebb megmutatkozása az, hogy az „Aratás Uraként” is Maga szólítja meg választottjait szívét, és hívja munkába munkásait, éppen úgy, mint egykor...**

Rátérve a „friss élményekre”, a konferenciára:

Móttó: „Az Irgalmasság a remény forrása!”

Az egész utazásunk bővelkedett kisebb-nagyobb váratlan fordulatokban, ugyanakkor valahogy mégis minden a helyén volt, vagy időben helyére került. Az egészet az **Úr Jézus Irgalmas Jelenléte** és örömteli figyelmessége hatotta át. **Őtőle származóan egyszerűen minden tökéletes!**

Szerintem a földi koordinátorokon kívül rengeteg *angyal is* „szolgálatot teljesített”, hiszen körülbelül 110 országból több ezer embert kellett naponta, percnyi pontossággal mozgatni! És minden olajozottan zajlott, még a közbejött nehézségek is áthidalásra kerültek.

Nekünk, magyaroknak valahogy nem jutott tolmácsfülke, *nehézített körülmények között kellett a fordítást megoldani, amihez viszont – „figyelmes segítségként, de mondanivalóként is” – „kiemelésben” is részesültünk*: a kóruson, az oltárral szemben kaptunk helyet! Innen mindent jól láthattunk, Éva és Péter fordítását a Levente által hozott mikrofon segítségével jól hallhattuk. Ezúton is megköszönném mindegyiküknek a feszített többletmunkát, aminek nehézségeiből viszont mi, többiek semmit sem tapasztaltunk, olyan simán ment minden.

Együtt voltunk, békében, örömmel, hogy ott lehetünk...

Az egész konferenciát az Úr Békéje, Szeretete, Nyugalma hatotta át. Minden nap ráhangolódással, imával, zsoltárokkal kezdődött, majd a tanúságtételek után következett a szentmise.

Az **Úr Jézus** sokat tanította **Faustyna nővért**, hogy hogyan gyakorolja **Irgalmasságot a különböző élethelyzetekben**, és a tanúságtételek során mi is a Naplóhoz hasonlóan, különböző élethelyzetről kaptunk megerősítő bizonyítást.

Az ima erejéről, és az Irgalmasság Főapostolának, **Boldog II. János Pál pápának Isten mellőli segítő szeretetéről** beszélt az az apáca, aki korábban a pusztai létezéséhez is hatalmas mennyiségű gyógyszert szedett be, hogy a szervezetében elhatalmasodott Parkinson-kórt féken tartsa. Most nyugodtan, papírokat tartva állt a mikrofon mögött, és a keze egy cseppet sem remegett. Teljesen meggyógyult, gyógyszer egyáltalán nem szed.

Egy Koszovóból származó mohamedán férfit Bulgáriában baleset ért, s amikor az intenzív osztályon magához tért, nem emlékezett semmire. Nem tudott magáról semmit, azt sem, hogy ki ő, de egy számára ismeretlen nyelven, lengyelül kezdett beszélni, és mohamedán létére az **Úr Jézus** hívta segítségül! Így indult különös megtérése, de egyben „vesszőfutása” is, ami csak lassan szelídült.

Megrendítő volt annak a kínai püspöknek is a beszámolója, aki az első napon elmondta, hogy mi mindent tettek meg, és milyen előrehaladott az Isteni Irgalmasság ügye az ő környezetében, és az ország egyes területein. Valóban hatalmas munkát végeztek, és most a második napon mégis haza kellett utaznia a konferenciáról, hogy bíróság előtt védelmezze meg hazájában az Isteni Irgalmasság templomait és iskoláit, amit a kormány (hamis vádak alapján) bezáratni készül!...

És még sok más esetet és beszámolót hallhattunk, amely mind a lélek küzdelméről és irgalmas megsegítéséről, vagy megmenekülésekről szólt.

Isten figyelmes és Irgalmas „rendezéséről” szólt a velünk történt következő eset is:

Ökumenikus imádságra igyekezett az egész konferencián részt vevő embertömeg *Wadowicébe, Boldog II. János Pál szülővárosába*. Egy különvonatot indítottak oda-vissza, hogy a sok busz vagy autó el ne akadjon, mi azonban többféle ok miatt mégis úgy döntöttünk, hogy a saját buszunkkal megyünk. Egy-két csoport szintén így határozott még rajtunk kívül.

Visszanézve a történetekre, *nekünk mindenképpen így kellett döntenünk*, mert a mi buszunk volt az, amelyik útközben egy súlyos baleset helyszínére érkezett. A mentőket már értesítették, mire odaértünk. A harmincnyolc éves fiatalember nagyon súlyosan sérült. A mi buszunkon volt *orvos is, pap is*, aki a szükséges szentségekkel ellátta,... és egy egész busznyi ember imádkozott lelkéért és életéért...

Sokszor valóban csak utólag látja az ember, hogy minden történésnek, amit átélünk, igazi oka van...

Egy kicsit vidámabb, személyes élményemet is elmondanám, amiről még nem beszéltem. A szervezés alapján úgy volt, hogy a konferencia résztvevői a megbocsátás jegyében egy nagy, közös imára összegyűlnek *Auschwitz-Birkenauban*. Bevallom őszintén, sehogy sem volt kedvem elmenni. Már jártam két-három ilyen táborban, és inkább maradtam volna egy kicsit magamban imádkozni Faustyna kápolnájában. A déli szentmise alatt viszont azt érezte meg velem az Úr Jézus, hogy el kell mennem. Remélve, hogy nem jól értem az üzenetet, jelet kértem.

A szentmise végén kimentünk a Bazilikából, és felnéztem a *felhőfoslány nélküli, Szűzanya-kéken ragyogó égre, és ott az egyetlen látható dolog egy hatalmas, kiszélesedett kondenzcsikokból álló „X” volt!* Azonnal eszembe jutott Faustyna nővér naplójából a „tisztá oldal”, amire csak azt kellett felírnia, (önmagára gondolva), *hogy „az én akaratom”*, majd egy nagy „X”-szel át kellett húznia!

Szóval, megkaptam a jelet! Nem is naplóoldalszerű volt, hanem úgy nézett ki, mintha egy „ kozmikus nagytábla” vetítették volna oda az összes mondanivalójával együtt!...

Szóval, ha kérjük és szükséges, az Úr Jézus azonnal válaszol...

Az egyik legérdekesebb élményemre azonban már csak itthon figyeltem fel. Amikor hazaértem, híreket, eseményeket hallottam, és azok döbbszerűen rá, hogy a konferencián a többféle népből, különböző bőrszínnel és eltérő öltözködéssel, valamint az egyedi csoportoknak a „csak rájuk” jellemző szokásaival összegyűlt emberek között milyen *nyugodt, elfogadó légkör uralkodott*, és hogy egész idő alatt semmiféle ítélezéssel nem találkoztam!

Voltak pedig az európai keresztény kultúra számára szokatlan felvonulások, ott mégis valahogy helyet kaptak: *„ők így dicsőítik” Istent!*

Az Egyház hajóját jelképező hatalmas Bazilika – amely egyben a konferenciaterem is volt – mintha az Úr Jézus „Egy akol, Egy Pásztor” gondolatának a megvalósítását kívánta volna ezzel a világ felé elindítani. – Nem csak bemutatni, ELINDÍTANI!

Egy anglikán pap, aki tanúságot tett az Isteni Irgalmasságról, meg is fogalmazta ezt a gondolatot. Elmondta, hogy a Napló olvasása közben látomása volt: „Négy vallás papjai szentelték fel az Isteni Irgalmasság képét, ...” és közben: **„Hallottam Isten Irgalmasságának örömhírét, ami az elveszettekhez szólt: Meg tudjátok menteni az életeteket! Isten szétszította Magát az Ő Irgalmasságán keresztül a világban! Jézus gyógyít általa!”** – Könnyű lett volna lelkileg ezek után elhagynom az Egyházat – folytatta az anglikán pap –, de megértettem: ott van rám nagyobb szükség, ott kell „reményt” adni az embereknek, ahová Isten rendelt!...” Ez a fajta **küldetésstudat** fogalmazódott meg sokféleképpen a konferencián: tanúságot tevőknél, meg **„hazahozandó, valamint továbbadásra váró” FELADATKÉNT** is.

Végezetül XVI. Benedek pápa üzenete is megérkezett, amelyet az Irgalmasság Konferenciáján részt vevőknek címzett. E néhány sor a jegyzetemből készült, tehát nem hivatalos forma, de mintegy összefoglalja az egész konferencia mondanivalóját:

„Jézus szeretni hívott. Az Újszövetséget kívánja megújítani velünk. Valamennyi munkását meghívja szőlőjébe. A termést azonban munkásainak kell megtermelni, s az Igaz Gyümölcsöt leszüretelni! – Ennek

a kornak legnagyobb ajándéka: *Közvetlen kapcsolat Jézussal, Aki különleges jelenléttel van mellettünk. Az Isteni Irgalmasság az Újra-evangelizálódás eszköze!*

Ez az üzenet összecseng a II. Isteni Irgalmasság Világkonferenciájának alapmottójával, ami így hangzik: ***„Irgalmasság a remény forrása”!***

Mert bármilyen is a világ, az Úr Jézus Együttműködésre hív Isteni Terve megvalósításához! Aktív részesévé akarja tenni az emberiséget az Új Világ megteremtésének. Arról a Szeretetvilágról beszél, ahol megszűnik a szenvedés, nincsenek háborúk és nincs fájdalom! A megváltott emberiség a Megváltóval, az Egyetlen Üdvözítő által és vezetésével új korszakot nyit!

Ez a tömör keresztmetszete és mondanivalója a II. Isteni Irgalmasság Világkonferenciájának, amely biztos, hogy még sok részletből, élményből tovább táplálkozva, újabb mondanivalót és megcselekedni való gondolatot indít el.

Szívemben visszhangot keltett a ***„Jöjj, és kövess Engem”*** mondanivalójának másfajta megfogalmazása, és felidézte bennem a már 2009-ben is leírt sorokat:

***„Szavam elhangzott!
Mit egykor elindítottam, befejezni készülök, halljátok meg hát,
Lezárom a régi kort, és a Föld egy tisztuláson megy át,
Megnyitom a Mennyeiket, s indítom az újat, az emberiség Szeretetvilágát!
E Tervembe hívok és szólítok most minden Hangom meghalló érző szívet,
Isteni Hatalmammal áldom meg bátor, Nekem szolgáló tetteket!
De ismerjétek fel, értsétek, legyen gondolatotokban és tudjátok,
Minden szóval és tettel Isteneteket szolgáljátok!
Ezért mindaz, mit gondoltok, mondotok és cselekedtek,
Nem lehet más, csakis színtiszta, bölcs Szeretet!
Így szeressetek Engem, és a tiszta Istenanyát,
Ki máig védett benneteket, korokon át!
Nincs szebb, mint az Igaz emberi szív,
Kit Maga a Teremtő Isten
Együttműködni hív!
Hívásom zeng időn, s téren át,
Áldást mondok:
Így legyen hát!
Ámen.”****

2011-10-11.

M.G.Mária

* Az idézet a „LÁTOMÁS ISTENI SUGALLATRA” című, Szent Koronáról szóló kiadványból való.